

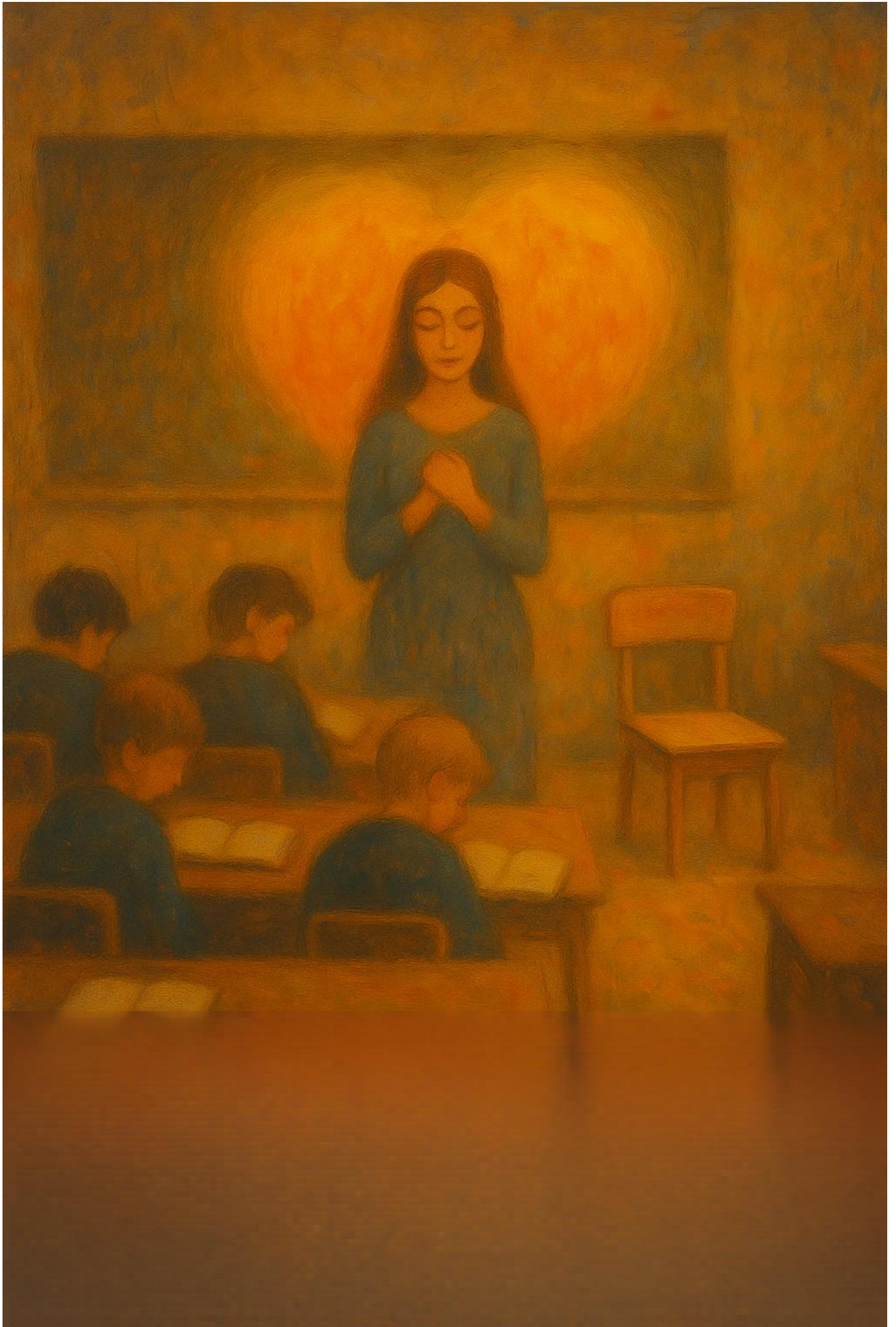
Namira Krdžalić

30.09.2025. 23:59

Pogledano: 59 puta

Obrazovanje s dušom...

Učionica nije samo prostor znanja, ona je prostor srca

Učionica -za koju su mi mnogi govorili da je mjesto gdje se prenosi znanje,podstiču nove vještine,sposobnosti..Već prvi čas ,mnogo od ovoga navedenog bacilo je sve u sjenu.Čas koji je trebao biti posvećen pojmovima iz gramatike, tog dana nije bio o gramatici. Bio je o gubitku. Ovo je,ustvari jedna od priča iz moje učionice,o snazi djeteta koje se suočava sa osjećajem tuge,prihvata je, i vraća se među svoje vršnjake.Učili smo kako biti prisutan bez riječi. Kako pogled može biti zagrljaj. Kako tišina može biti najdublji izraz ljubavi.Tišina koja je na trenutak vladala učionicom prekinuta je kucanjem tihim,ali odlučnim,dovoljnim da prekine naše misli.Pedagog škole je stajao na pragu ,s pogledom koji nije tražio riječi,već najavu teške životne priče.Prozvao je dječaka-dječaka koji se do tada smijao,dijelio olovke,bio dio nas.Nastala je tišina u kojoj se krio najglasniji vapaj.Njegov pogled više nije tražio naš,bio je izgubljen između tuge pokušaja da ostane jak.Osmijeh mu se pretvorio u tugu.Osjetila sam težinu njegove boli-onu duboku,neizgovorenu,koja se ne vidi,ali se osjeti.Nisam imala hrabrosti da pitam šta se desilo.U tom trenutku ,tišina je bila najiskreniji odgovor.U tišini koja je nastala ,gledajući prema zatvorenim vratima,očekujući da se pojavi s osmijehom ,s nekom poukom,objašnjenjem,ali nije bilo ničega,samo muk.Učionica, koja je maloprije bila mjesto znanja,ubrzo je postala prostor pitanja,zašto?Zašto se toliko zadržao van učionice ,kao da je svaka sekunda vani zamijenila dio nas.Svaki korak bio je borba između onog što je bilo i onoga što je saznao.Sve je utihnulo.Niko nije pitao ništa,ali svi smo osjećali neizgovorene riječi.Zrak je bio gust od brige,tuge koju nismo znali imenovati.Učili smo kako izgleda bol kad se ne izgovori,kako je ponekad najteža lekcija ona koju niko nije planirao da predaje.Naučili smo najteže lekcije one koje se ne nalaze u planu i program.Umjesto lekcije iz udžbenika dobila sam lekciju iz srca.Naučila sam kako izgleda bol kad se ne izgovori,tada sam shvatila da je učionica mjesto u koje dolaziš otvorenog srca i čiste duše jer samo tada možeš biti učitelj,ne po zvanju,već po prisutnosti,po sposobnosti da vidiš ono što drugi ne primijete,da osjetiš ono što se ne kaže i da budeš tu ,ne da popravljaš,već da budeš oslonac.Zvuk školskog zvona probudio me iz misli. Bio je to isti zvuk kao i svakog dana, ali tog dana nije označavao kraj časa – označavao je kraj nečeg nevidljivog, ali duboko prisutnog. Tog dana, učionica nije bila prostor znanja. Bila je prostor tišine, prostor tuge, prostor srca.

Lekcije koje nismo planirali

Naučili smo da bol ne bira vrijeme ni mjesto. Da se može pojaviti usred časa, između dvije rečenice, u jednom pogledu. Naučili smo da snaga nije u tome da ne plačeš – već u tome da dozvoliš sebi da osjetiš. Da je hrabrost kada pogledaš bol u oči i ne pobjegneš. Da je ljubav ono što ostane kad fizička prisutnost nestane. Naučili smo vrijednost suosjećanja – da ne moraš znati sve da bi bio tu za nekoga. Naučili smo vrijednost poštovanja – da bol zaslužuje prostor, tišinu, razumijevanje. Naučili smo vrijednost zajedništva – da učionica nije samo prostor znanja, već prostor gdje se dijeli teret koji je pretežak za jedno dijete.Dok su se koraci razilazili po hodniku, dok su se vrata zatvarala, u meni je ostala tišina. Tišina koja ne boli, već podsjeća. Podsjeća da smo svi ponekad samo djeca koja traže pogled razumijevanja. I da je najvažnija lekcija ona koju niko ne planira predavati – ona koja se dogodi kad srce progovori, a učionica utihne.Učionica više nije bila prostor znanja. Postala je prostor duše. Prostor u kojem se ne ocjenjuje, već osjeća. Prostor u kojem se ne

traže tačni odgovori, več iskrenost. Tog dana, svi smo položili najteži ispit ,ispit ljudskosti.

Collections

Objava

Čas kad sam počeo_la